

[Aksel Larsen.]

kendsgerningerne svare, at det er ikke rigtigt. Jeg er imidlertid nødt til samtidig at tilføje: det ærede medlem hr. Viggo Starcke er ikke så naiv, som han somme-tider selv giver sig ud for, og det ærede medlem ved godt, at hvis han mener, der er nogen, der laver noget lovstridigt, og han så spørger dem om det, så er der størst chance for, at de siger nej. Han har stillet spørgsmålet på denne snedige måde, for at der kan blive hængende det indtryk i befolkningen: ligegyldigt hvad Aksel Larsen svarer, så er der dog noget om det; for hvis han ikke laver illegalt arbejde, siger han selvfølgelig nej, jeg laver ingenting, og hvis han laver illegalt arbejde, så siger han selvfølgelig også nej. Jeg tillader mig at stille det modspørgsmål til det ærede medlem: Hvad ville han insinuere med sit spørgsmål?

(Kort bemærkning).

N. Chr. Christensen: Det ærede medlem hr. Alsing Andersens sidste bemærkninger ville ikke have givet mig anledning til at anmode om ordet, hvis ikke det ærede medlem havde stillet det spørgsmål: Hvornår stillede venstrepartiet krav om genindkaldelser? Jeg kan svare med et modspørgsmål: Hvornår delte den radikal-socialdemokratiske regering regeringsansvar med venstre? Regeringens ansvar var at efterleve folketingets beslutning, mere er der ikke at sige om den ting.

Jeg kan ikke afholde mig fra at gøre nogle bemærkninger til den højtærede statsminister. Jeg forstår helt og fuldt, at den højtærede statsminister herfra har givet en solidaritetserklæring til det ærede medlem hr. Alsing Andersen, og jeg anerkender helt og fuldt den menneskelige undertone, der lød deri. Jeg tror, de fleste i denne sal vil kunne tiltræde den.

Den højtærede statsminister burde have sat stop for sin tale, da han var kommet så langt, men den højtærede statsminister udviklede derefter den dialektik, som vi så ofte har hørt her. Den højtærede statsminister kunne ikke afholde sig fra et angreb, som er helt uden forbindelse med virkeligheden. Når den højtærede statsminister angriber mig for de udtalelser, jeg har

fremSAT vedrørende den 9. april, er dette angreb bygget på en tilsnigelse. Jeg har ikke bebrejdet regeringen den stilling, den tog den 9. april. Jeg har tværtimod i mine udtalelser givet udtryk for, at således som forholdene var indenfor dansk forsvar, var det rimeligt, at kampene blev afblæst. Det, jeg har bebrejdet regeringen, er, at man ikke efterlevede indholdet af 19. januar-erklæringen, og det er noget helt andet. Jeg synes ikke, at den højtærede statsminister har lov til i denne forbindelse at spørge: Hvor mange ofre ønskede man fra venstres side der skulle være bragt den 9. april? Det er en dialektik, som den højtærede statsminister ikke kan være bekendt.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg beklager meget, og jeg mener det, hvis mine udtalelser var formuleret derhen, at man fra venstres side skulle have ønsket så og så mange flere ofret. Jeg beklager meget stærkt, hvis det har fået den drejning i de bemærkninger, jeg gjorde.

Det, jeg har sagt til det ærede medlem, er for det første, at jeg synes ikke om det ærede medlems tale. Det er min subjektive opfattelse af hans tale. Dernæst har jeg sagt, at konsekvensen af det, det ærede medlem rullede op, var i virkeligheden spørgsmålet: Skulle der være ofret nogle flere? Jeg synes ærlig talt, at situationen, som den lå den 9. april, var sådan, at der ikke kunne handles anderledes. Når alt kommer til alt, må jeg sige til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, var de divergenser, der var os imellem — jeg siger „os“, for jeg var medlem af folketinget på det tidspunkt — så små, at de har ret, der har sagt til det ærede medlem, at med det, der blev foreslået som ændringer til det, regeringen kom med, ville situationen såmænd den 9. april ikke i mindste måde have været anderledes. Det er det afgørende.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde nogle ord om „Arbejderbladet“ for tiden indtil krigen mellem Sovjetunionen og Tyskland. Må jeg gøre en bemærkning, som jeg gerne vil have taget med i forbindelse med de bemærkninger, jeg gjorde for et øjeblik siden. Jeg synes, det er en sort plet i besættelsestidens historie, at de internerede kommunister ikke slap ud. Det er ikke nogen ny opfattelse, jeg har; jeg mener, det er en